

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123745344/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

sad hun der og syede, til Hagen faldt ind mod hendes Bryst, og de smalle Øjne lukkede sig. Hun kunde sidde et Kvarters tid og smaanikke og smaasove og tage et Par Sting en Gang imellem, inden hun gik op paa Tagkamret, hvor Sengen og Kommoden stod, og hvor Kristus og Jomfru Marie hang paa Væggen, Kristus paa et forgyldt Kors og Jomfru Marie i gløred Kjørtel og med et Salmeverns nedenunder. Kommoden havde Jørgen en Slags Respekt for; Karen truede altid med at tage den paa Ryggen og gaa sin Vej, naar han slog til hende eller vrængede ad hende. Men først vilde hun sige det til Faderen. Rigtignok gjorde hun det aldrig, men Jørgen var ikke sikker.

Mellem de tre levede Jørgen sin Barndom ude ved Hospitalet paa den flade Mark. Drengene, han legede med, blev aldrig hans Kammerater. Han mente altid, de gjorde Nar, og de bad ham aldrig hjem, og han aldrig dem. Han maatte aldrig, naar de endelig vilde have ham med til en eller anden større Drengedrift. Jørgen forstod ikke hvorfor. Men Faderen sagde altid nej. En Dag vilde de marscheret ud ad Landevejen, og Jørgen var kommet med, men da de gik forbi, hvor Jørgen boede, stod Faderen i Vinduet og kaldte ham ind. Bogholderens store Dreng raabte Pattegris efter ham.

Jørgen gik mest alene om eller sad hjemme og saa ud af Vinduet, ud over Markerne. Om Efteraaret sad han der og ventede paa den første Snestorm. Han huskede altid en, som var kommet saa pludselig en Oktoberdag og havde fyldt Luften med stor, vrimlende Sne, og han huskede en sort Ravn, som var fløjet bort gennem alt dette hvide, fløjet saa ilsomt og rødt.

Gik han alene ud, var det over til Jærnbanen, hvor den skar Landevejen. Han kunde staa længe der og stirre ned ad Banen og følge Skinnerne og grunde paa, hvad der var nede bag Svinget. Toget begreb han ikke rigtig. Naar det kom farende forbi og fyldte Luften med Larm og lagde sin Røg ned over ham,